

1^e Paasdag 2020 Sta op

Lezing: Johannes 20 : 1 – 20

Dit is een vreemde Pasen. Zo heel anders dan andere jaren. Iedereen zit thuis, bij de kerktelefoon of bij een scherm. Misschien bent u er inmiddels al wat aan gewend en brandt bij u ook een kaars, net zoals hier in de kerk de nieuwe Paaskaars brandt.

En in deze dagen is de invulling van de diensten in de Stille Week anders geweest dan vorige jaren. Maar toch ook weer niet helemaal. Op Witte Donderdag hebben we de maaltijd gevierd, met brood en beker, alleen niet onder één dak, maar ieder onder ons eigen dak.

Afgelopen vrijdag, Goede Vrijdag, hebben we stilgestaan bij de weg die Jezus is gegaan, zijn kruisweg, in 14 afbeeldingen.

De traditie van de kruisweg is al heel oud. Ze is ontstaan vanuit de behoefte om de laatste fase van Jezus' leven als het ware mee te beleven.

In kerken kwamen afbeeldingen van de verschillende plaatsen van Jezus' weg naar het kruis, die 'staties' genoemd worden.

Het woord statie komt van het Latijnse woord 'statio', dat staan betekent. Bij iedere afbeelding wordt stilgestaan, om te bidden, te zingen, te mediteren.

Wie een kruisweg gaat, verdiept zich telkens in één van deze momenten op de weg van Jezus.

Jezus' lijden spreekt nog steeds mensen aan. Blijkbaar raakt het mensen op een of andere manier, een man die een kruis draagt.....

Misschien wel omdat een kruisweg ook als een gang door ons eigen leven kan zijn. Omdat wij soms ook een kruis te dragen hebben. En misschien nu wel als hele samenleving, als heel de wereld: het kruis van corona.

En stilstaan bij Jezus lijdensweg is ook stilstaan bij onrecht en wanhoop nu, bij de ziekte en dood in deze weken.

Is je laten raken door wat je ziet en voelt en dan hopelijk er ook iets aan doen.

Zo gaan wij als mensen een weg in ons leven.

En soms is daar die vraag: Hoe moet het verder? In ons eigen leven kan zo'n vraag ook spelen. Hoe moet ik verder? Misschien juist wel in deze dagen. Als de muren door eenzaamheid op je afkomen, ook al heb je mooie bloemen gekregen. Als er misschien dagen zijn dat je je stem niet hebt gebruikt.

Dat wat voor je ligt lijkt een zwart gat en in je hoofd spookt van alles rond.

Je sloft als het ware door het leven.

Zo als Maria door de straten slofte, niet omdat ze sloffen aanheeft, nee omdat ze te moe en te verdrietig is om haar voeten goed op te tillen.

Zij weet het niet meer. Ze is verdrietig omdat Jezus dood is, zo'n inspirerende vriend en nu dood. En ze gaat naar zijn graf toe. Ze kan niets anders bedenken om nog heel even dichtbij Hem te zijn.

En bij zijn graf schrikt ze weer, de steen is weg en het graf is leeg. Ze moeten het lichaam van Jezus weggehaald hebben. Maar: waar hebben ze Hem neergelegd?

We kunnen ons de reactie van Maria wel voorstellen. Iemand van wie je veel verwacht, die is uit de weg geruimd en nu is zijn lichaam ook nog weg. Ze huilt: want wat moet ze nu? Jezus heeft verteld over zijn koninkrijk, over recht en gerechtigheid. Heeft mensen aangeraakt, een nieuwe weg in hun leven gewezen. Ze geloofde zo in dat koninkrijk.

Maar die weg lijkt doodgelopen te zijn.....

Net als Maria, zijn er voor ons ook van die momenten dat we het niet meer weten, we weten het niet meer, onze weg lijkt dood te lopen. We zien geen stip meer aan de horizon.

En na zulke heftige weken van de afgelopen 40 dagen tijd. Wie had dat kunnen denken, op zondag 1 maart dat we op 1^e Paasdag niet bij elkaar zouden zijn?

En misschien ook wel tegelijk de vraag: kunnen we wel Pasen vieren, nu er zoveel ziekte en dood om ons heen is. Zou er dan toch nog een kans zijn voor dat nieuwe leven? Die, bijna onwerkelijke, werkelijkheid van Pasen. Het besef dat een nieuw begin mogelijk is, breekt bij Maria langzaam door.

Het begint haast een beetje als een droom: vroeg in de ochtend.

Daar in die graftuin komt het tot leven. Daar in haar diepste verdriet, daar komt de Levende naar haar toe.

Midden in ons aardse bestaan, in het diepe dal van de tranen, vinden we de Levende.

Of, kunnen we beter zeggen, worden wij door de Levende gevonden.

Niet te geloven. Maria wil de ontmoeting met Jezus vasthouden. Dat is begrijpelijk.

Als je weer verder kunt met je geloof en je leven dan wil je dat natuurlijk niet loslaten en het liefst voor altijd vasthouden. Zoals wij er nu ook zo naar kunnen hunkeren om onze kinderen, kleinkinderen, onze vrienden vast te houden, elkaar in de kerk met de vredegroet de vrede van Christus toe te wensen.

Of is het toch anders? Zou het kunnen zijn dat Jezus het anders bedoelt?

Kijk, Maria wil Hem vasthouden, zich aan Hem vast klampen. Begrijpelijk. Maar juist dat vastklampen knelt haar leven af, verhindert haar om te gaan.

Jezus zegt: Ga naar mijn vrienden en vertel hun dat ik naar Mijn Vader ga, naar God.

Vertel mijn levensverhaal van liefde en dienstbaarheid, van vrede en recht verder. Ga de wereld in....

'Maria, houd me niet vast' is in feite een liefdevolle opdracht. Het biedt haar de mogelijkheid om zelf op te staan en te gaan. Maria wordt door Jezus juist het leven ingestuurd, met alle kansen voor een nieuw begin.

Zou dat niet betekenen dat we pas echt met Jezus mee op staan als we gaan doen wat Hij deed. We komen pas echt tot nieuw leven als we in zijn geest het verhaal van Gods liefde verder brengen.

En dat is misschien wel het moeilijkste van geloven. Want net als je even de aanwezigheid vermoedt van God, als je even een moment wordt uitgetild boven je eigen bestaan, als het licht wordt om je heen, dan word je weer met je beide benen op de grond gezet. Je moet loslaten en je weg vervolgen.

Veertig dagen zijn we onderweg geweest, naar vandaag toe, Pasen.

En andere jaren was dat soms al een lange weg, maar dit jaar helemaal. De weg zou te lang zijn, te zwaar en te onzeker, als we niet van die stip in de horizon wisten. In die stip van de schikking brandt nu het licht van een kaars. We weten dat het Pasen is geworden: feest van nieuw leven, vernieuwd leven. Van licht.

Er mag een begin van geloof zijn en wellicht groeit gaandeweg de hoop. Op liefde, sterker dan de dood.

Daarom blijven we elkaar de verhalen vertellen over
opstanding en nieuw leven. Telkens weer.

Want:

Als Christus is opgestaan
in deze vroege ochtend,
dan toch ook onze wil
om zijn weg verder te volgen.

Want als Hij is opgestaan
dan ook ons geloof
dat het donker niet het laatste woord spreekt
Als er iets nieuw is deze dag
is het onze liefde
geboren uit Hem
en bestemd voor de wereld.

Dat zo onze weg verder zal gaan,
Omringd door licht en liefde.

Gereformeerde Kerk, Loosdrecht
ds. Hillegonda Ploeger